

EMILY HENRY

—

ČITAM TE KAO KNJIGU

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTORICA

Ana Klopotan

KOREKTORICA

Paula Lesički

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, kolovoz 2022.

NASLOV IZVORNIKA

Book Lovers

Copyright © 2022 by Emily Henry

All rights reserved.

Naslovna ilustracija i dizajn naslovnice © Sandra Chiu

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2022.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2418-2

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001145944.

Emily Henry

ČITAM TE KAO KNJIGU

S engleskoga prevela
Tanja Jelinić

PULS

Noosha, ova knjiga nije za tebe. Već znam koja će biti za tebe,
pa ćeš morati pričekati.

*Ova je knjiga za Amandu, Dache', Danielle, Jessicu, Sareer
i Taylor. Ova knjiga ne bi postojala bez vas. A kad bi nekako
i postojala, nitko je ne bi čitao. Hvala vam, hvala vam,
hvala vam.*

PROLOG

Kad su knjige vaš život — ili, u mojem slučaju, vaš posao — onda postanete jako dobri u pogađanju smjera u kojem se razvija neka priča. Klišeji, arhetipovi, uvriježeni preokreti u zapletu — svi oni vam se počnu organizirati u katalog u mozgu, podijeljeni prema kategoriji i žanru.

Suprug je ubojica.

Štrebericu uljepšaju, a bez naočala nevjerojatno je zgodna.

Dečko osvaja curu — ili je osvaja druga cura.

Netko objasni komplicirani znanstveni koncept, a netko drugi kaže: »Ovaj, može li to na običnom jeziku, *molim te?*«

Detalji se mogu promijeniti od knjige do knjige, ali nema ničeg uistinu novog pod suncem.

Uzmimo, primjerice, ljubavnu priču smještenu u mali grad.

Onu vrstu priče u kojoj ciničnu veliku facu iz New Yorka ili Los Angelesa otpreme u Malograd, SAD — gdje bi on, kao, trebao uništiti posao obiteljskom rasadniku koji prodaje božićna drvca kako bi raščistio prostor za bezdušnu korporaciju.

Ali dok je spomenuta Osoba iz Velikoga Grada u malom gradu, stvari ne idu prema planu. Zato što, *naravno*,

rasadnik božićnih drvaca — ili slastičarnicu, ili što god junak bio poslan da uništi — posjeduje i vodi netko nevjerovatno privlačan i, prikladno, dostupan za snubljenje.

U velikom gradu, glavni lik *ima* partnera. Nekoga nemilosrdnog tko ga ohrabruje da učini ono što je došao učiniti i upropasti nekoliko života u zamjenu za to veliko promaknuće. Od te osobe prima pozive, tijekom kojih ga ona prekida u razgovoru, lajući bezosjećajne savjete dok sjedi na sjedalu svojeg sobnog bicikla marke Peloton.

Znaš da je zla po tome što joj je kosa neprirodno plava, zalizana unatrag à la Sharon Stone u *Sirovim strastima* i, osim toga, mrzi božićne ukrase.

Kako junak provodi sve više vremena sa šarmantnom slastičarkom/šveljom/... *osobom* iz rasadnika drveća, stvari se za njega mijenjaju. Spoznaje pravo značenje života!

Vraća se kući, *preobražen* ljubavlju dobre žene. Tamo pita svoju ledenu kraljicu od djevojke da prošeće s njime. Ona blene u njega, kaže nešto poput: *U ovim Manolo cipelama?*

Bit će zabavno, on joj kaže. Dok šeću, možda će je zamoliti da pogleda gore u zvijezde.

Ona prasne: *Znaš da ne mogu sad pogledati prema gore! Upravo sam bila na botoksu!*

I tada on shvaća: ne može se vratiti svojem starom životu. Ne želi! Prekida svoju hladnu, nezadovoljavajuću vezu i zaprosi svoju novu draganu. (Kome treba hodanje?)

U tom trenutku, zatekneš se kako vrištiš na knjigu: *Ni ne poznaješ je! Koje joj je srednje ime, budalo? S druge strane sobe, tvoja mlađa sestra, Libby, utiša te i baci ti kokice u glavu, a da pritom i ne podigne pogled s vlastite izgužvane knjige iz knjižnice.*

I zato kasnim na ovaj poslovni ručak.

Zato što je to moj život. Klišej koji upravlja mojim vremenom. Arhetip na koji je nadodano nekoliko mojih detalja.

Ja sam ta osoba iz velikoga grada. Ne ona koja upozna zgodnog farmera. Ona *druga*.

Uštogljena, manikirana književna agentica, koja čita rukopise na svojem Pelotonu dok spokojni prizor plaže na čuvaru zaslona prelazi, neprimijećen, ekranom njezinog računala.

Ja sam ona koja bude ostavljena.

Pročitala sam priču, i proživjela je, dovoljno puta da znam da se događa upravo sada, dok se probijam kroz kano-popodneveni pješački promet u Midtownu, s telefonom pritisnutim na uho.

Nije to još izgovorio, ali dlake mi se na potiljku ježe, u želucu mi se otvara praznina dok on razgovor usmjerava prema padu s litice kakav se vidi u crtanim filmovima.

Grant je trebao u Teksasu provesti samo dva tjedna, taman dovoljno dugo da pomogne u sklapanju ugovora između svoje tvrtke i butik hotela izvan San Antonija koji su pokušavali kupiti. Budući da sam iskusila već dva prekida nakon poslovnih putovanja, na vijest o njegovu putovanju reagirala sam kao da je objavio da će se pridružiti mornarici i brod mu isplovljava sutradan ujutro.

Libby me pokušala uvjeriti da je moja reakcija pretjerana, ali nisam bila iznenađena kad je Grant propustio naš večernji poziv tripud zaredom, ili kad je druga dva naglo završio. Znala sam kamo to vodi.

A onda se, prije tri dana, nekoliko sati prije njegova leta, i to dogodilo.

Viša se sila umiješala s namjerom da ga zadrži u San Antoniju duže od planiranoga. Puknulo mu je slijepo crijevo.

Teoretski, mogla sam smjesta rezervirati let, susresti se s njim u bolnici. Ali upravo sam trebala progurati ogromnu prodaju i morala sam biti zalijepljena za telefon sa stabilnim pristupom Wi-Fiju. Moja je klijentica računala na mene. To je za nju bila prilika od životnog značenja. A osim toga, Grant

je istaknuo da je operacija slijepog crijeva rutinska operacija. Njegove su točne riječi glasile »nije to velika stvar«.

Pa sam ostala, a duboko u sebi znala sam da predajem Granta bogovima ljubavnih romana smještenih u mali grad, da učine s njim ono što najbolje rade.

Sada, tri dana kasnije, dok praktički trčim na ručak u svojim petama Koje Nose Sreću, stišćući telefon toliko da su mi zglobovi na prstima pobijeljeli, odjek posljednjeg čavla u lijesu moje veze odzvanja mnome izrečen Grantovim glasom.

»Reci mi to još jednom!« Mislila sam to reći kao pitanje. Izašlo je kao naredba.

Grant uzdahne. »Ne vraćam se, Nora. Stvari su se za mene ovaj protekli tjedan promijenile.« Nasmije se. »Ja sam se promijenio.«

Osjetim tup udarac u svojem hladnom srcu gradske osobe. »Je li u pitanju slastičarka?« upitam.

Na trenutak je tih. »Što?«

»Je li u pitanju *slastičarka*?« kažem, kao da je to savršeno razumno prvo pitanje koje netko može postaviti kad ga dečko ostavi preko telefona. »Žena zbog koje me ostavljaš.«

Nakon kratke tišine, on se preda: »Kći je para koji posjeduje hotel. Odlučili su da ga neće prodati. Ostat ću, pomoći im s upravljanjem.«

Ne mogu si pomoći: nasmijem se. To je uvijek bila moja reakcija na loše vijesti. Vjerojatno sam tako i dobila ulogu Zle Negativke u svojem vlastitom životu, ali što bih drugo trebala učiniti? Rastopiti se u plačnu lokvu na ovom pretrpanom pločniku? Kako bi to pomoglo?

Stanem ispred restorana i nježno protrljam oči. »Pa, da bude jasno,« kažem, »napuštaš svoj sjajan posao, svoj sjajan stan, *i mene*, i seliš se u Teksas. Da bi bio s nekime čija se karijera može najbolje opisati kao *kći para koji posjeduje hotel*?«

»Ima važnijih stvari u životu od novca i atraktivne karijere, Nora«, ispljune on.

Opet se nasmijem. »Ne znam misliš li to ozbiljno ili se šališ?«

Grant je sin hotelijerskog tajkuna milijardera. »Rođen sa zlatnom žlicom« ne može to ni približno opisati. Vjerojatno je imao toaletni papir s listićima zlata.

Za Granta, fakultet je bio formalnost. Stažiranje je bilo formalnost. Dovraga, nošenje hlača bilo je formalnost! Dobio je posao na čisti nepotizam!

I to je upravo ono što njegovu posljednjem komentaru daje pokriće, figurativno i doslovno.

Mora da sam taj posljednji dio rekla naglas, zato što je on upitao: »Što bi to trebalo značiti?«

Provirim kroz prozor restorana, onda na telefonu provjerim koliko je sati. Kasnim — ja *nikad* ne kasnim. To nije prvi dojam na kakav sam ciljala.

»Grante, ti si tridesetčetverogodišnji nasljednik. Za većinu nas, posao je izravno vezan za to hoćemo li moći jesti.«

»Vidiš?« kaže on. »To je upravo ona vrsta pogleda na svijet s kojom sam završio. Nekada znaš biti tako hladna, Nora. Chastity i ja želimo...«

Nehotice — ne pokušavam ga srezati — izgovorim njezino ime kroz smijeh. Radi se samo o tome da, kad se dogodi nešto urnebesno loše, napustim vlastito tijelo. Gledam stvari kako se događaju izvan sebe i mislim: *Stvarno? Ovo je svemir odabrao učiniti? Malo nepristojno, nije li?*

U ovom slučaju, odabrao je odvesti mojeg dečka u naručje žene prozване po sposobnosti očuvanja himena netaknutim¹. Mislim, *jest* smiješno.

On frkne na drugom kraju linije. »To su dobri ljudi, Nora. Dobri su kao kruh. Takva osoba želim biti. Gledaj, Nora, ne glumi da si uzrujana...«

¹ *Chastity* znači *nevinost*, op. prev.

»Tko glumi?«

»Nikada ti nisam trebao...«

»Naravno da nisi!« Naporno sam radila da izgradim život koji je samo moj, tako da nitko drugi ne može ugaziti svjetla i ostaviti me da stojim u kozmičkoj tami.

»Nikada nisi prespavala kod mene...«

»Moj je madrac objektivno bolji!« Provela sam devet i pol mjeseci istražujući prije nego što sam ga kupila. Naravno, tako otprilike pristupam i vezama, a opet završim ovdje.

»...pa se ne pretvaraj da ti je srce slomljeno«, kaže Grant. »Nisam siguran ni u to da si sposobna *osjećati* kao da ti je srce slomljeno.«

Opet, moram se nasmijati.

Zato što u tome griješi. Radi se samo o tome da, jednom kad ti je srce *istinski* smrskano, telefonski poziv poput ovoga nije ništa. Stezanje srca, možda mrmor. Ni u kojem slučaju lom.

Grantu je sad krenulo: »Nikada te nisam vidio kako plačeš.«

Nema na čemu, razmišljam da bih mogla reći. Koliko nam je puta mama rekla, smijući se kroz suze, da joj je njezin najnoviji dragi rekao da je previše emotivna?

U tome je stvar. Nema dobrog načina da budeš žena. Pokazuj otvoreno emocije, pa ispadaš histerična. Drži ih skrivenima tako da im se tvoj dečko ne mora posvetiti, pa ispadaš hladna kuja.

»Moram ići, Grante«, kažem.

»Naravno da moraš«, on odgovara.

Čini se da je to što poštujem prethodne dogovore samo još jedan dokaz toga da sam ledeni, zli robot koji spava u krevetu napravljenom od novčanica od stotinu dolara i nebrušenih dijamanta. (Da barem.)

Prekinem liniju bez pozdrava i sagnem se pod ceradu restorana. Dok uvlačim dah kako bih se smirila, čekam da

vidim hoće li mi krenuti suze. Ne kreću. Nikada mi ne krenu. To mi ne smeta.

Imam posao koji moram obaviti i, za razliku od Granta, obaviti ću ga, za sebe i sve ostale u Književnoj agenciji Nguyen.

Poravnam kosu, ispravim ramena, i krenem unutra, dok mi se koža na rukama ježi od naleta klimatiziranog zraka.

Kasno je u danu za ručak, pa nema puno ljudi i lako uočim Charlieja Lastru u stražnjem dijelu prostorije, od glave do pete obučenog u crno kao da je metropolitanski vampir izdavačke industrije.

Nikada se nismo osobno susreli, ali dodatno sam provjerila objavu u *Publishers Weeklyju* o njegovu promaknuću u izvršnog urednika u Wharton House Booksu i zapamtio izgled s fotografije: stroge, tamne obrve; svijetle smeđe oči, mali urez u bradi ispod punih usana. Ima onu vrstu tamnog madeža na obrazu za koji bi se kod žene sigurno smatralo da pridonosi njezinoj ljepoti.

Ne može biti puno stariji od sredine tridesetih, s vrstom lica koje bi se moglo opisati kao dječaćko, da ne izgleda tako umorno i da nema sivih vlasi kojima je njegova crna kosa gusto prošarana.

Također, mršti se. Ili se duri. Napućena usta odaju durenje. Čelo mrštenje. *Duštenje*.

To nije dobar znak. Netom prije nego što sam izašla iz ureda, moja šefica, Amy, upozorila me da je Charlie poznat po razdražljivosti, ali nisam se brinula. Uvijek sam točna.

Osim kad sa mnom prekidaju preko telefona. Onda kasnim šest i pol minuta, čini se.

»Zdravo!« Ispružim ruku kako bih se rukovala s njime dok mu prilazim. »Nora Stephens. Tako mi je drago što se konačno osobno upoznajemo.«

On ustane, povlačeći noge stolca po podu. Njegova crna odjeća, tamna kosa i oči te općenito držanje imaju na

prostoriju približan učinak crne rupe, isisavajući iz nje svu svjetlost i u potpunosti je gutajući.

Kod većine je ljudi nošenje crnog oblik lijene profesionalnosti, ali kod njega to izgleda kao Izbor s velikim »i«, a kombinacija njegova ležernog pulovera od merino vune, hlača i mokasina daje mu ozračje zvijezde koju je *paparazzo* ulovio na ulici. Zateknem se kako računam koliko američkih dolara upravo nosi na sebi. Libby to zove »uznemirujućim salonskim trikom srednje klase«, ali zapravo se samo radi o tome da volim lijepe stvari i često zavirujem u internetske izloge da se odmorim nakon stresnog dana.

Charliejevu bih odjeću procijenila na negdje između osam stotina i tisuću. Točno u rangu moje, iskreno, iako je sve što ja nosim, osim mojih cipela, kupljeno u trgovinama rabljenom robom.

Proučava moju ispruženu ruku dvije duge sekunde prije nego što je stisne. »Kasnite.« Sjedne, a da se pritom nije ni potrudio susresti moj pogled.

Postoji li išta gore od muškarca koji misli da je iznad zakona društvenog ugovora samo zato što je rođen s pristojnim licem i debelim novčanikom? Grant je već na brzinu potrošio moju dnevnu količinu tolerancije za umišljene seronje. Ipak, moram igrati tu igru, za dobrobit mojih pisaca.

»Znam«, kažem, smiješeći se širom kao da se ispričavam, ali ne ispričavajući se zapravo i riječima. »Hvala vam što ste me čekali. Vlak mi se zaustavio na tračnicama. Znae kako je.«

Oči mu se napokon podignu prema mojima. Sada izgledaju tamnije, toliko tamno da nisam sigurna postoje li šarenice oko tih zjenica. Njegov izraz poručuje mi kako *ne zna* kako je to, u pogledu vlakova zaustavljenih na tračnicama zbog razloga i gnjusnih i prizemnih.

Vjerojatno se nikada nije vozio podzemnom željeznicom.

Vjerojatno svuda ide u sjajnoj crnoj limuzini, ili u gotičkoj kočiji koju vuku konji pasmine Clydesdale.

Skinem svoj sako (riblja kost, Isabel Marant) i sjednem preko puta njega. »Jeste li naručili?«

»Ne«, kaže on. Ništa drugo.

Moje nade potonu još dublje.

Zakazali smo ovaj ručak upoznavanja tjednima ranije. Ali prošloga petka poslala sam mu novi rukopis jedne od mojih najstarijih klijentica, Dusty Fielding. Sada se pitam mogu li prepustiti nekoga od svojih pisaca ovome čovjeku.

Uzmem u ruke jelovnik. »Imaju fantastičnu salatu s kozjim sirom.«

Charlie zaklopi svoj jelovnik i promotri me. »Prije nego što nastavimo,« kaže, mršteći se tim gustim crnim obrvama, glasom dubokim i prirodno hrapavim, »trebao bih vam reći, Fieldingičina nova knjiga bila mi je nečitljiva.«

Zinem. Nisam sigurna što da kažem. Kao prvo, nisam planirala spomenuti knjigu. Ako ju je Charlie mislio odbiti, mogao je to jednostavno učiniti u e-mailu. I bez da se poslužio riječju *nečitljiva*.

Ali čak i ostavljajući to po strani, svaka bi pristojna osoba pričekala barem da se na stolu nađe kruh prije nego što počne s izbacivanjem uvreda.

Zatvorim vlastiti jelovnik i isprepletem prste na stolu. »Mislim da joj je to najbolja knjiga dosad.«

Dusty je objavila već tri knjige, i svaka je od njih bila fantastična, iako se nijedna nije dobro prodavala. Njezin prošli izdavač nije bio voljan još jednom riskirati s njom, pa je opet na vjetrometini, traži novi dom za svoju novu knjigu.

I dobro, možda mi to nije *najdraža* koju je napisala, ali ima ogroman komercijalni potencijal. S pravim urednikom, znam što ta knjiga može postati.

Charlie se nasloni, dok težina i pronicljivost njegova pogleda šalju trnce niz moju kralježnicu. Osjećam se kao

da gleda ravno kroz mene, mimo svjetlucave pristojnosti i u neravne rubove ispod nje. Njegov pogled govori: *Skini taj ledeni smiješak s lica. Nisi tako ljubazna.*

Okrene svoju čašu s vodom u mjestu. »Njezina je najbolja knjiga *Slava malih stvari*«, kaže, kao da su mu tri sekunde gledanja u oči bile dovoljne da pročita moje najskrovitije misli i zna da govori za nas oboje.

Iskreno, *Slava* mi je jedna od omiljenih knjiga prošloga desetljeća, ali to ne znači da je ova skroz za baciti.

Kažem: »Ova je knjiga isto toliko dobra. Samo je drugačija — manje suptilna, možda, ali to joj daje filmski ton.«

»Manje suptilna?« Charlie zaškilji. Barem mu se zlatna smeđa ponovno uvukla u oči, pa se osjećam manje kao da će pogledom progorjeti rupe u meni. »To je kao da kažete da je Charles Manson bio guru za životni stil. Možda je istina, ali teško da je u tome poanta. Ova je knjiga kao da je netko pogledao onu reklamu Sare McLachlan za prevenciju okrutnosti nad životinjama i pomislio: *Ali što ako bi svi psići umrli pred kamerama?*«

Iz mene prokulja razdraženi smijeh. »Dobro. Nije to nešto u čemu vi uživate. Ali možda bi pomoglo,« pjenim se, »kad biste mi rekli što vam se *svidjelo* kod knjige. Onda ću znati što da vam pošaljem u budućnosti.«

Lažljivice, kaže moj mozak. *Nećeš mu poslati još knjiga.*

Lažljivice, kažu Charliejeve uznemirujuće, sovolike oči. *Nećeš mi poslati još knjiga.*

Ovaj ručak — ovaj potencijalni poslovni odnos — završio je prije nego što je i započeo.

Charlie ne želi raditi sa mnom i ja ne želim raditi s njim, ali pretpostavljam da nije u potpunosti odustao od društvenog ugovora, jer razmišlja o mojem pitanju.

»Previše je sentimentalna za moj ukus«, kaže nakon nekog vremena. »A postavu likova čine karikature...«

»*Osobiti* karakteri«, suprotstavim se. »Mogli bismo ih malo ublažiti, ali radi se o velikoj postavi — prema njihovim ih je osobitostima lakše razlikovati.«

»A mjesto radnje...«

»Što nije u redu s mjestom?« Mjesto radnje u *Jednom u životu* glavna je stvar koja knjigu čini privlačnom. »Sunshine Falls šarmantno je mjesto.«

Charlie se podsmjehne, doslovce kolutajući očima. »Potpuno je nerealistično.«

»To je stvarno mjesto«, odgovorim. Dusty je planinski gradić opisala toliko idiličnim da sam ga ustvari potražila na Googleu. Sunshine Falls je u Sjevernoj Karolini, nalazi se u blizini Ashevillea.

Charlie odmahne glavom. Čini se iznerviranim. Pa, i ja sam isto.

Ne sviđa mi se. Ako sam ja arhetipska Osoba iz Velikoga Grada, onda je on Turobni Uštogljenac Kojega je Nemoguće Zadovoljiti. On je Režeći Mizantrop, Oskar Zanovijetalo, Heathcliff iz drugoga dijela knjige, svi najgori dijelovi Georgea Knightleyja².

Što je šteta, zato što je također na glasu kao urednik čarobnih ruku. Nekoliko ga mojih prijatelja agenata zove Mida. U smislu: »Sve što dotakne pretvori se u zlato.« (Iako, neki ga drugi zovu Olujni oblak. U smislu: »Zbog njega novac pada s neba, ali uz koju cijenu?«)

Poanta je u tome da Charlie Lastra odabire pobjednike. A nije odabrao roman *Jednom u životu*. Odlučna u tome da podignem svoje pouzdanje u knjigu, ako već ne njegovo, prekrížim ruke na prsima. »Kažem vam, koliko god vam se neprirodnim činilo, Sunshine Falls stvarno je mjesto.«

»Možda postoji«, kaže Charlie, »ali ja govorim *vama* da Dusty Fielding tamo nikada nije bila.«

»Zašto je to bitno?« upitam, više ne glumeći pristojnost.

Charliejeva se usta trznu, reagirajući na moj ispad. »Željeli ste znati što mi se nije svidjelo kod knjige...«

² Heathcliff je glavni lik romana *Orkanski visovi*, a George Knightley glavni lik romana *Emma* Jane Austen, op. prev.

»Što vam se *svidjelo*«, ispravim ga.

»... i nije mi se *svidjelo* mjesto radnje.«

Ubod ljutnje sunovrati mi se niz dušnik i ukorijeni se u mojim plućima. »Pa zašto mi onda samo ne kažete kakve biste knjige *željeli*, gospodine Lastra?«

On se opusti naslanjajući se, trom i ispružen poput neke tropske mačke koja se poigrava svojim plijenom. Opet okrene svoju čašu s vodom. Pomislila sam da je to tik od živaca, ali možda je samo jeftina taktika mučenja. Poželim je oboriti sa stola.

»Želim,« kaže Charlie, »*ranu* Fieldingicu. *Slavu malih stvari*.«

»Knjiga se nije dobro prodavala.«

»Zato što je njezin izdavač nije znao prodati«, kaže Charlie. »Wharton House to bi mogao. Ja bih to mogao.«

Obrve mi se izviju prema gore, i ja se potrudim da ih ponovno vratim na njihovo mjesto.

U tom trenutku, konobarica priđe našem stolu. »Mogu li vam nešto donijeti dok proučavate jelovnik?« ljubazno upita.

»Meni salatu s kozjim sirom«, kaže Charlie, a da pritom nije pogledao nijednu od nas.

Vjerojatno se veseli tome što će proglasiti moju najdražu salatu u gradu *nejestivom*.

»A za vas, gospođo?« upita konobarica.

Zatomim drhtaj koji mi prođe kralježnicom svaki put kad mi se netko u dvadesetima obrati s *gospođo*. Mora da se tako osjećaju duhovi kad im ljudi prijeđu preko groba.

»Ja ću isto«, kažem, a onda, zato što je dan bio užasan i ovdje nema nikoga koga moram impresionirati — i zato što ću biti zarobljena još barem četrdeset minuta s muškarcem s kojim nemam namjere *ikada* raditi — kažem: »I martini s džinom. Prljavi.«

Charliejeve se obrve jedva podignu. Tri je poslijepodne u četvrtak, nije baš *happy hour*, ali budući da se izdavaštvo

gasi preko ljeta i većina ljudi uzima petak slobodno, praktički je vikend.

»Loš dan«, kažem ispod glasa dok poslužiteljica odlazi s našim narudžbama.

»Ne onoliko loš kao moj«, odgovori Charlie. Ostatak ostaje visjeti u zraku, neizrečen: *Pročitao sam osamdeset stranica romana Jednom u životu, a onda sjeo s tobom.*

Puhnem. »Stvarno vam se nije svidjelo mjesto radnje?«

»Jedva mogu zamisliti gdje bih manje uživao provesti četiri stotine stranica.«

»Znate«, kažem, »točno ste onoliko ugodni koliko su mi rekli da ćete biti.«

»Ne mogu kontrolirati to kako se osjećam«, kaže on hladno.

Nakostriješim se. »To je kao da Charles Manson kaže da nije on bio taj koji je počinio ubojstva. Možda je tehnički istinito, ali teško da je u tome poanta.«

Konobarica stavi na stol moj martini, a Charlie progunda: »Mogu li i ja dobiti jedan?«

Kasnije te noći, moj telefon oglasi se zvukom pristizanja e-maila.

Pozdrav, Nora,

slobodno me imaj na umu za Dustyne buduće projekte.

Charlie

Ne mogu si pomoći, zakolutam očima. Nema *Drago mi je što smo se upoznali*. Nema *Nadam se da si dobro*. Nije se udostojao ni držati se osnovne pristojnosti. Škrgućući zubima, otipkam odgovor, oponašajući njegov stil.

Charlie,

ako napiše išta o guruu za životni stil Charlieju Mansonu, ti ćeš prvi saznati.

Nora

Gurnem telefon u džep trenirke i odgurnem vrata kupaonice kako bih započela sa svojim postupkom njege kože lica od deset koraka (također znanih kao najboljih četrdeset i pet minuta mogega dana). Moj telefon zavibrira, pa ga izvučem van.

N.,

zeznula si se: to bih jako rado pročitao.

C.

Odlučna u tome da imam posljednju riječ, napišem, *Noć*. (*Laku noć* definitivno nije ono što mislim.)

Srdačno, otpiše Charlie, kao da potpisuje e-mail koji ne postoji.

Ako postoji ijedna stvar koju mrzim više od cipela bez potpetica, to je gubljenje. Otpišem: *x*.

Nema odgovora. Šah-mat. Nakon dana iz pakla, od ove male pobjede osjećam se kao da je sa svijetom sve u redu. Privedem kraju svoju njegu lica. Pročitam pet blažernih poglavlja kriminalističkog romana s gnjusnim detaljima, i zaspim na svojem savršenom madracu, bez ijedne misli o Grantu ili o njegovu novom životu u Teksasu. Zaspim kao beba.

Ili ledena kraljica.